

РЕШЕНИЕ

№ 4263

гр. София, 27.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 31.05.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Арnaudова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Николова

Весела Андонова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **2652** по описа за **2013** година докладвано от съдия Мария Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на К. Т. К., А. Т. Д., М. Т. Б., Н. Т. К. чрез пълномощника им адв. М. К. срещу решение от 25.10.2012г., постановено по гр. дело № 474 по описа за 2012г. на Софийски районен съд (СРС), 118 състав.

В жалбата се посочва, че решението е неправилно. Не били обсъдени доводите на жалбоподателите за незаконосъобразност на оспорения акт, както и не било съобразено направеното искане. Касаторите считат, че при определяне на обезщетение по реда на чл. 19, ал. 8 от ППЗСПЗЗ следва да бъде изследвана възможността за обезщетение с недвижим имот и едва при констатирана невъзможност, да бъде определена цената на имота, за които се определя обезщетението. Твърди, че обезщетението следва да бъде определено с оглед вида и характера на имота към датата на постановяване на решението. Процесният имот се намирал в регулация и оценяването му по нормативния акт посочен от съда било незаконосъобразно. Моли съдът да отмени решението и да задължи ОСЗ П. да разгледа искането за имотно обезщетение и при доказана невъзможност да бъде извършено такова, да определи обезщетението по пазарни цени на имота с оглед днешната му характеристика. В съдебно заседание касаторите редовно призовани, не се явяват и не се представляват.

Ответникът Общинска служба по земеделие П. - редовно призован, не се явява, не се представлява, не изразява становище по подадената жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище, че жалбата е основателна и доказана и следва да бъде уважена ведно с всички произтичащи от това последици.

След като се запозна със съдебното решение, съдът намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество – касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо като постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, с оглед изричната разпоредба на чл. 19, ал. 8 ППЗСПЗЗ и от законен състав. Въз основа на събраните по делото доказателства районният съд, е приел, че К. Т. К., А. Т. Д., М. Т. Б., Н. Т. К. са наследници на Н. Б. С. и че на същите, е отказано възстановяване на правото на собственост върху нива от 0,483 дка, пета категория, находяща се в строителните граници на кв. Г., м. „Празна секуля”, имот № 40052, тъй като върху този имот имало проведено мероприятие. С обжалваното пред съда решение по чл. 19, ал. 8 ППЗСПЗЗ, е определен размерът на обезщетението по реда на чл. 10б от ЗСПЗЗ, дължимо за имота, за който е постановен отказ за възстановяване на собствеността. С това решение е определено обезщетение в размер на 302 лв. по реда на Наредбата за реда за определяне на цени на земеделските земи (наричана по надолу само Наредбата). Съдът е изслушал и кредитирал съдебно оценителна експертиза изготвила оценка по реда на Наредбата. Въз основа на установената фактическа обстановка съдът, е обосновал и правните си изводи и е приел, че оспореното пред него решение е законосъобразно. Приел е, че редът за определяне на размера на дължимото обезщетение е този по Наредбата, като подробно е аргументирал своето становище. Обсъдена е и съдебно-оценителната експертиза.

Административен съд – София град, X - ти касационен състав намира, че обжалваното съдебно решение е правилно и законосъобразно предвид следното.

Пред настоящия съд не са ангажирани нови писмени доказателства свързани с наведените касационни основания и съдът възприема фактическата обстановка, такава каквато е установена от районния съд. При така установената фактическа обстановка съдът е достигнал до верни правни изводи и решението му е постановено в съответствие с материалния закон.

Обосновано и законосъобразно е прието, че процесната земя следва да бъде оценена като земеделска, съгласно изискванията на Наредбата. Изложените от районния съд мотиви в тази връзка се споделят и от настоящата инстанция. Наредбата е приета на основание чл. 3б, ал. 2 от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи (ЗСПЗЗ), като в този текст изрично е предвидено, че размерът на обезщетенията, включително за земеделски земи, включени в границите на урбанизираните територии (населени места и селищни образувания), се определя по реда на наредба, приета от Министерския съвет. В Наредбата са регламентирани критериите и условията, въз основа на които се определя размерът на обезщетението за земеделски земи, включително и по чл. 10б, ал. 1 от ЗСПЗЗ, изрично посочен в чл. 1, т. 1 от Наредбата. ЗСПЗЗ и ППЗСПЗЗ не предвиждат определяне на различна стойност на обезщетението за земите в границите на урбанизираните територии, (с променено

предназначение след отнемането им), съответно различна цена като база за обезщетението. Лицата се възмездяват за притежаваните от тях, съответно от наследодателите им земеделски имоти, преди образуването на ТКЗС и е без значение дали понастоящем същите са намират в строителните граници на населеното място, дали са застроени или върху тях са проведени други мероприятия. Именно поради невъзможност за възстановяване на правото на собственост върху имотите се дължи обезщетение, а неговата стойност се определя като за земеделски земи, каквито те са били към момента на отнемането им от бившите собственици. Поради тази причина не се споделят от касационната инстанция изложените в жалбата доводи, че е следвало обезщетението да се определи като се вземе в предвид сегашния статут на земята. При осъществяване на съдебния контрол върху решението на общинската служба по земеделие по чл. 19, ал. 8 от ППЗСПЗЗ, съдът следва само да прецени дали са спазени законодателно регламентирани коефициенти и другите изисквания на Наредбата при определяне стойността на дължимото обезщетение. По делото е изслушана и приета съдебно оценителна експертиза, която е изцяло кредитирана от съда и не е оспорена от настоящите касатори. Видно от заключението на вещото лице П., който е независим оценител на недвижими имоти, вкл. земеделски земи, видно от Публичния регистър на независимите оценители воден от К. на независимите оценители, са взети в предвид коефициентите по чл. 3 и 4 от Наредбата. В тази връзка следва да се отбележи, че определената от вещото лице стойност на обезщетението е по - малка (с 10,00 лв.) от тази определена от органа, но с оглед невлошаване на положението на жалбоподателите и минималната разлика в двете оценки, определената от органа оценка не следва да се променя.

Не се споделя от настоящата инстанция и втория касационен довод на касаторите, че е следвало първо да се прецени дали може да се извърши обезщетяване с недвижим имот, каквото се твърди, че било искането на наследниците на Н. С., и едва при невъзможност да се определи парично обезщетение. Съгласно чл. 19, ал. 17 от ППЗСПЗЗ на основание на влязлото в сила решение по чл. 19, ал. 8 общинската служба по земеделие постановява решение за стойността на обезщетението: 1. със земя, а за разликата до пълния размер на дължимото обезщетение - с поименни компенсационни бонове съобразно определения коефициент за общината по ал. 16; 2. с поименни компенсационни бонове - в случаите, когато лицата са поискали дължимото обезщетение да бъде извършено чрез поименни компенсационни бонове, както и в случаите по чл. 19а, ал. 9 от ЗСПЗЗ. Необходимо е решението по чл. 19, ал. 8 да влезе в сила, което е и логично, тъй като с това решение се определя стойността на земята, която не може да се възстанови, и едва тогава се постановява решението по чл. 19, ал. 17 ППЗСПЗЗ.

Като правилно и законосъобразно оспореното решение следва да бъде потвърдено, а касационната жалба отхвърлена.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град - X касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 25.10.2012г., постановено по гр. дело № 474 по описа за 2012г. на Софийски районен съд, 118 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: